

JARMILA KRAMLOVÁ

(23.11.1929 – 13.1.2023)

Žádný lidský život není nekonečný. A s odkazem na tuto nezlomnou pravdu naplnila svůj pozemský život dobršská rodačka a pamětnice, emeritní učitelka paní JARMILA KRAMLOVÁ, rozená Tesařová. Zemřela po krátké nemoci v pátek 13.ledna ve věku 93 let.

Pocházela jako druhorozené dítě z rodiny místního obchodníka a ve třicátých letech minulého století dlouholetého starosty Františka Tesaře a dobršské rodačky Marie, rozené Polatové z domu č.p.32. Po absolvování zdejší obecné školy vystudovala dálkově již během započaté učitelské praxe Vyšší odbornou školu pedagogickou v Praze. Během svého života se snažila se vsí láskou a péčí naplňovat poslání vesnické učitelky.

Svou pedagogickou dráhu započala hned v mladých osmnácti letech v obecních školách v Úbislavi, Bošicích a na Javorníku, kam dojížděla několikrát v týdnu na svém motocyklu Jawa, což bylo v té době výjimečné. Do roku 1963 byla učitelkou a ředitelkou Obecné školy v rodné Dobrši, odkud odešla na krátkou mateřskou dovolenou a škola v Dobrši byla záhy navždy uzavřena. Po návratu pedagogicky působila ve Vacově a v nedalekých Česticích, nejdříve ve škole v zámecké budově, posléze již v budově nově postavené, kde také po mnoha letech služby ukončila svoji dlouhou a úspěšnou pedagogickou dráhu. Nicméně i po té ráda příležitostně vypomáhala jako zkušená pedagožka v této škole nebo ve škole ve Vacově. Zde tak nadále předávala své neopakovatelné, roky nabyté zkušenosti. Všichni ze střední a starší generace jistě vzpomenou na své začátky v první třídě, kde se učili číst a psát, na sešity s předepsanými písmeny v hodinách „psaní“. Právě od paní učitelky Kramlové byl z impulsu významného českého vysokoškolského pedagoga profesora Novotného, kterého jako okouzující děvče z vesnice zaujala, převzat její rukopis – krasopis, byla v sešitech tiskem předepsána jednotlivá písmena a slabiky, aby se si je obtahovali nebo si je pak už psali dále sami na řádky všichni čeští prvňáčci po dlouhá desetiletí. Nejen v dobršské a především v čestické škole prošlo rukama paní učitelky za dlouhých více jak 45 let jistě více jak tisíc dětí, které naučila číst a psát, ale přirozeně nejen to.

V penzi byla vždy potěšena a pookřála, když se k ní často žáci hlásili, se s ní zastavovali a vzpomínali. Některé poznávala, jiní už se museli připomínat. Aby ne, když vzhledem k věku, kdy začínala, někdy mezi nimi nebyl až tak velký věkový rozdíl, a tak nebylo výjimkou, že se pětadesátiletá žena potkala a vzpomínala na své začátky v Úbislavi či jinde s víc jak sedmdesátiletým žákem nebo žákyni.

Celý život byla nezdolnou patriotkou a neúnavnou propagátorkou své rodné Dobrše, kterou opravdu milovala. Vesnici a její památky i kulturní dění zmiňovala při různých setkáních ještě i v týdnech blízkých před svou smrtí. Mnozí jistě vzpomenu na její zasvěcené průvodcovské povídání po místních památkách a vzpomínání na osobnosti a události, které během svého dlouhého života zažila, které pro ni byly povzbuzením, vzorem i inspirací, a měly souvislost s Dobrší nebo jejím blízkým okolím. Do jejího dětství a ranného mládí patřily vzpomínky a historky, vázající se na dobršského patriota, hradního pána a „rytíře“ Josefa Menčíka. Jako věřící žena, vesnická učitelka se v duchu osvědčených a přirozených historických tradic i v dobách politicky nelehkých od prvního setkání přátelila a spolupracovala s P. Martinem Františkem Víchem, dlouhodobým dobršským duchovním správcem, když díky mnoha společným pohledům na důležité lidské hodnoty, na výjimečnou Dobrš byli celoživotními myšlenkovými souputníky. Stejně tak ji pojilo přátelství a vzájemné sympatie s dalšími významnými osobnostmi regionu Podlesí, kterými byly krušlovský včelař a lidový řezbář Josef Mach nebo básník a spisovatel Josef Křešnička z Němčic. V roce 1996 byla ideovou spoluiniciátorkou a spoluzakladatelkou spolku Sdružení pro obnovu Dobrše, který své poslání naplňuje po 26 let z velké části i díky jejím impulsům, podpoře a sympatiím. Mnohdy ji mrzelo, když se činnost spolku u některých setkávala s nepochopením, ale vše překlenula vždy neskryvanou radostí z v Dobrši úspěšně uskutečněné kulturní akce, z vydané knihy nebo kalendáře, ze setkání s lidmi. To vše ji velmi posilovalo do dalších dnů.

Podílela se aktivně také na ochraně místních památek jako jejich regionální konzervátorka památkové péče, čímž byla pověřena, když spolupracovala se známým regionálním památkářem panem Braunem. Jako matka byla nejen oporou a vzorem, ale také inspirací pro své děti - dvojčata Iva a Ilonu, kdy Iva přivedla k lásce k památkám, k zájmu o kulturu a umění, aby se z něj stal nakonec architekt a nadšený organizátor dobršského kulturního dění a dceru k pokračování v pedagogické tradici, aby se z ní byla učitelka a vychovatelka.

Nebývá zdaleka pravidlem nebo samozřejmým zvykem, aby každý lidský život byl naplněn tak svrchovaně, bohatě, tak pestře v různých barvách a podobách lidského konání, byl využit tolik, kolik umožňuje osud, doba a příležitosti, jak tomu bylo u paní učitelky Kramlové. Celým jejím životem prostupovala nestrojeně její láska k rodině, dětem, k povolání, k rodné vesnici, laskavost ke kolegům i sousedům. To i mnohé další nenápadně a přirozeně propojovala navzájem a utvrzovala svojí pevnou vírou v Boha.

Poslední rozloučení s paní učitelkou Kramlovou se uskuteční 21.ledna 2023 od 14:00 hod. při zádušní mši svaté v dobršském kostele Zvěstování Páně. Poté bude uložena do rodinného hrobu na místním hřbitově.

Prosíme o vzpomínku na ni.
Čest její památce!